

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Bernardi Primi Clarævallensis Abbatis, Ordinis
Cisterciensium Antesignani, melliflui Ecclesiæ Doctoris
Sermones In Dominicis & Festa per annum**

Bernardus <Claraevallensis>

VI. De triplici Adventu, & Carnis resurrectione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39254

De triplici Adventu, & carnis resurrectione.

SERMO VI.

Volo vos, Fratres, non ignorare tempus visitationis vestræ, sed ne illud quidem quid hoc tempore visitetur in vobis. Animabus enim hoc tempus est non corporibus assignatum, quod videlicet longè dignior anima corpore, priorem sibi sollicitudinem naturali vendicet dignitate. Sed & prior reparanda est, quam constat corruisse priorem: Anima siquidem corrupta in culpam, fecit ut corpus quoque corrumperetur in pœnam. Denique si Christi membra volumus inveniri, sequendum nobis est sine dubio caput nostrum; ut videlicet prima nobis reparandum sit sollicitudo animarum, pro quibus ipse iam venit, & quarum prius mederi studuit corruptioni. Corporis verò curam illi tempori magis reservemus, & differamus in illum diem, quo reformandi corporis gratiâ est venturus, sicut meminit Apostolus, dicens ^a: *Salvatorẽ expectamus Dominum nostrum Iesum Christum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ.* In priori siquidem adventu tamquam præco, vel magis verò præco ipsius Joannes Baptista clamat: *Ecce, inquit ^b, agnus Dei: ecce qui tollit peccata mundi.* Non dicit morbos corporis, non molestias carnis, sed peccatum, quod est morbus animæ, & corruptio mentis. Ecce, qui tollit peccata mundi, Unde? Uti que à manu, ab oculo, à collo, demum etiam à carne ipsa, cui altius infixum est.

Tollit peccatum à manibus, commissa peccata delens: tollit ab oculo, purgans cordis intentionem: tollit à collo, violentam removens dominationem: sicut scriptum est ^c. *Sceptrum exactoris eius superasti, sicut in die Madian.* Itemque. *Computrescet iugum à facie olei ^d.* Et Apostolus loquitur dicens ^e: *Vt non regnet peccatum in vestro mortali corpore.* Siquidem alio in loco ait idem Apostolus ^f: *Scio, inquit, quod non est in me bonum, hoc est, in carne mea.* Et alibi ^g: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?* Sciebat nimirum non prius liberandum se esse à pessima illa radice, quæ carni infixæ est, à lege peccati quæ est in membris nostris, donec & ab ipso corpore solveretur: unde & cupiebat dissolvi, & cum Christo esse ^h, sciens quòd peccatum separans inter nos & Deum, penitus auferri non poterit, donec liberemur à corpore. Audistis de quodam quem Dominus curavit à dæmonio, quoniam collidens & multum discerpens eum dæmon exivit ab illo ⁱ. Itaque dico vobis, genus illud peccati quod totiens conturbat nos (concupiscentias loquor & desideria mala) reprimi quidem debet & potest per gratiam DEI, ut non regnet in nobis, nec demus membra

Anima prior
& potius curanda quam corpus.

Primus Christi adventus spectat ad curam anime: secundus ad curam corporis.
^a Philip. 3. d
^b Joan. 1. d

^c Esai. 9. a
^d Esai. 10. f

^e Rom. 6. b
^f Rom. 7. d
^g Ibid.

^h Phil. 1. e

ⁱ Marc. 9.
Concupiscentia reprimi potest non potest nisi in morte.

C 2

nostra

† Rom. 6. b nostra arma iniquitatis peccato, & sic nulla damnatio est his qui sunt in Christo ^k: sed non ejicitur nisi in morte, quando sic discerpimur, ut anima separetur à corpore.

Habes ad quid venerit Christus, & cui intendere debeat Christianus. Propterea, noli, ô corpus, noli præcipere tempora: potes enim impedire animæ tuæ salutem tuam, ipsius operari non potes. Omnia tempus habent ^l. Patere ut nunc anima pro se laboret, magis autem etiam collabora ei, quoniam si compateris, & conregnabis. Quantum eius impedis reparationem, tantum impedis tuam: quod nimirum antè reparari non poteris, donec suam in ea Deus imaginem videat reformatam.

† Eccl. 3. a

*Sermocinatio
dulcissima ad
carnem, seu
corpus huma-
num.*

Nobilem hospitem habes, ô caro, nobilem valde, & tota salus tua pendet de eius salute. Da honorem hospiti tanto. Tu quidem habitas in regione tua: anima verò peregrina & exul apud te est hospitata. Quæso te, quis rusticus, si fortè nobilis & præpotens quispiam apud eum voluerit hospitari, non libenter in angulo domus suæ, aut sub gradibus suis, vel in ipsis cineribus accubabit, cedens hospiti suo locum (sicut dignum est) potiore? Et tu ergo fac similiter. Iniurias vel molestias tuas ne reputaveris: tantum ut hospes tuus honorificè possit apud te demorari. Honor tibi est ut pro eo interim te exhibeas inhonorem.

*Corpus quan-
tum debeat
anima.*

Ac ne fortè despicias aut parvipendas hospitem tuum pro eo quòd peregrinus tibi videtur & advena: diligenter attende quid hospitis huius tibi præsentia largiatur. Ipse enim est qui tribuit oculis visum: auditum auribus præstat: ipse est qui linguæ vocem, palato gustum, motum membris omnibus subministrat. Si quid vitæ, si quid sensus, si quid in te decoris est, huius hospitis beneficium recognosce. Denique discessus eius probat, quid præsentia conferebat. Protinus enim anima discedente, lingua silebit, oculi nihil videbunt, obsurdescent aures, corpus omne rigebit, facies expallescet. In brevi quoque totum cadaver putidum simul & putridum fiet, & decor omnis in lanienam convertetur. Ad quid ergo pro temporali qualibet delectatione contristas & lædis hospitem istum, quam nec sentire quidem ullo modo poteris nisi per ipsum? Adhæc si tantum tibi confert exul, & inimicitiarum causa à facie Domini sui eiectus, quantum tibi præstabit reconciliatus? Noli, ô corpus, noli impedire reconciliationem illam: quoniam grandis tibi exinde gloria paratur. Patienter, imo & libenter temetipsum expone ad omnia, nihil dissimules quod huic videatur reconciliationi posse prodesse. Dic hospiti tuo: Quia recordabitur Dominus tui, & restituet te in gradum pristinum, & tu memento mei.

*Corpus nihil
sine anima.*

*NOTA.
Quam præ-
posterum, ab-
sistere se totum
ad curam
corporis; ani-
mā negligere.*

Omnino enim memor erit tui in bonum, si bene servieris illi: & cum

cum pervenerit ad Dominum suum, suggeret ei de te, & loquetur bonum pro bono hospite, dicens: Cùm in ultionem culpæ suæ exularet fervus tuus, pauper quidam apud quem hospitatus sum, fecit mecum misericordiam, & utinam retribuatur pro me Dominus meus. Primo siquidem omnia sua, dehinc etiam semetipsum exposuit utilitatibus meis, non parcens sibi propter me, in jeuniis multis, in laboribus frequenter, in vigiliis supra modum, in fame & siti etiam, in frigore & nuditate. Quid igitur? Profectò non mentitur Scriptura, quæ dicit: *m*: *Voluntatem timentium se faciet, & deprecationem eorum exaudiet.* O si fortè gustare dulcedinem hanc, si fortè gloriam istam valeas æstimare! Mira enim dicturus sum: sed tamen vera, & omnino indubitata fidelibus. Ipse Dominus Sabaoth, Dominus virtutum, & rex gloriæ, ipse descendet ad reformanda corpora nostra, & configuranda corpori claritatis suæ. Quanta erit illa gloria, quam ineffabilis exultatio, quando Creator universitatis, qui pro animabus iustificandis humilis antè venerat & occultus, pro re glorificanda, ô misera caro, sublimis veniet & manifestus; non iam in infirmitate, sed in gloria & maiestate sua? Quis cogitabit diem adventûs illius, quando descendet cum plenitudine luminis, præcurrentibus Angelis, & tubæ concentu excitantibus de pulvere corpus inops, & rapientibus illud obviam Christo in aera?

Quousque igitur caro misera, insipiens, cæca, demens: & prorsus insana caro transitorias & caducas quærit consolationes, imo desolationes, si fortè contingat repelli, & indignam iudicari hac gloria, magis autem nihilominus ineffabili in æternum excruciarî pœna? Non sic, obsecro, fratres mei, non sic: quinimo delectetur in huiusmodi meditationibus anima nostra: quin etiam caro nostra requiescat in spe, Salvatorem expectans Dominum nostrum Jesum Christum, qui reformabit illam configuratam corpori claritatis suæ. Sic enim ait Propheta *n*: *Sitavit in te anima mea, quàm multipliciter tibi caro mea!* Desiderabat quidem anima prophetalis adventum priorem, quo se noverat redimendam: sed multo amplius caro desiderabat adventum posteriorem, & glorificationem suâ. Tunc enim implebuntur desideria nostra, & plena erit maiestate Domini omnis terra. Ad quam gloriam, ad quam denique pacem, quæ exuperat omnem sensum, ipse sua nos misericordia perducatur, nec confundat nos, ab expectatione nostra, Salvator quem expectamus, Jesus Christus Dominus noster, qui est super omnia benedictus in sæcula.

Anime cura pro corpore tanquam bono & commo- do hospite.

m Psal. 144. a

Futura gloriæ contemplatio.

Gloriosior secundus Christi adventus quàm primus.

Terrenas consolationes respue, ut mereare divinas.

n. Psal. 62. a